

HOMAGIUM
DISSERTATIONE HISTORICO-POLITICA

delineatum.

Cujus Partem Priorem

*Cum consensu ampliss. Facultatis Philos.
in Regia Academia Aboensi,*

**Sub PRÆSIDIO,
VIRI CL.**

**Mag. ALGOTHI A.
SCARIN**

Hist. & Phil. Civ. Prof. Reg. & Ord.

h.t. Decani spectabilis,

Publicæ censure, submittit

JOHANNES JOH. BRAXER
Ostrobotniensis.

In auditorio maximo ad d. 3. Maji

Anni MDCCXXXV.

horis ante meridiem consuetis.

ABOÆ, exc. Joh. Kiämpe, R. Ac. Typ.

S:æ R: M:tis

MAGNÆ FIDEI VIRO

Reverendissimo in Christo Patri ac Domino,

Dn. DAN. JUSLENIO,

S. S. Theologiæ Doctori celeberrimo, d:ceceles Borgåensis EPISCOPO eminentissimo, Ven. Consistorii Prætidi gravissimo, Regii Gymnasii Scholarumq; Ephoro vigilans
tissimo

MÆGENATI SUMMO.

VIRO Con-

Dn. JOHANNI GABR.

Justitiæ Commissionis
Fautori æta-

Du sane cum animo meo reputavi, num extum Nominibus Vestris celeberrimis insuavitas, candor & favor prorsus singularis, & ceteros etiam literarum cultores limina bunda itaque mente oro & obtestar, velitis simul ac gratissimi animi signum accipere; meq; quoque dignari, & fortunas meas Vobis complectidissimis defatigabo precibus, ut diu eulœfæ dium vigeatis & floreatis! ea

Magnorum No-

Clientis

Joh.

Generoso atque Nobilissimo
VIRO,

Dn. JACOBO NOR- DENCREUTZ,

Collegii Geometrici DIRECTORI supre-
mo; ut Mæcenati ac Patrono meo
optimo, ita submissa observantia æ-
tatem colendo.

soltissimo

JUSLEEN,

Secretario solertissimo
tem suspiciendo.

iguum huncce & admodum exilere ingenii for-
scribere ausim. Dubitationem autem saſſulis
quo nullo non tempore memet complecti. soletis,
Vestra salutantes, benigne excipere. Venera-
levidense hocce ingenii specimen, in deotissimi
benignitate & favore Vestro solito in posterum
mendatas esse finere. Ego, dum vixero, DEum
& reipubl. incremento, ingz Vestrorum gan-
quæ summa vororum est
minum Vestrorum.
bumillmi
Braxer.

VIRO

**Admodum reverendo atque præclarissimo
Dn. Mag. SIMONI FORSTRÖM
Pastori in Paldamå adcuratissimo,
nec non adjacentis districtus Præpo-
sito gravissimo, ut olim præceptoris
fidelissimo, ita jam Fautori omni ob-
servantia colendo.**

Viro reverendo atque doctissimo

Dn. JOHANNI BRAX,

**Uti pridem Scholæ Uhleæensis Colle-
gæ, ita hodie Comministro in Pal-
damå, per plures annos fidehissimo,
Parenti filiali reverentia colendo,**

**Obis, Patroni, Fautores & Parens
meorum primitus in testificationem
rabunda, cum ardentissimo omnigena fe-**

Nominum

Cultor & Filius

Joh.

VIRO

Admodum reverendo atque præclarissimo
Dn. Mag. ERICO FALANDRO.
Ecclesiarum, qvæ DEo in Calajoki
colliguntur, Pastori longe meritissimo

Patrono & Fautori optimo.

Viro reverendo atque doctissimo
Dn CHR STIERNO BONELIO,
Sacellano in Kiemi laudatissimo, A-
vunculo & spei meæ amplificatori
propensissimo.

carissime, basce qualescunque studiorum
mentis erga Posmet gratissime & vene-
licitatis voto, offero & consecro.

Vestrorum

observantissimus

Braxer.

卷之三

Herr AUCTOREN och RE- SPONDENTEN,

5 Wad är, min Wän, som Eder hög
män drifwa?

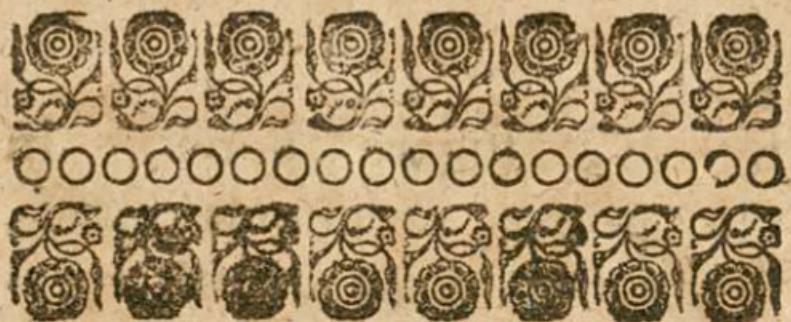
Hvad är som Ehr så oförtruten gjöt,
Att ifrigt op på Pindi trappor klifwa?
Hvad är, at I så dristigt våga tde?
Förlåt doch at iag Ehr så dierst wil fröga;
Jag twiflar ey mig aifwas lähr til swar:
Män dygd ey skal och LÄRDOM wilia
våga

Et, hvar af them eñ nân týd oldnt war.

Gif åfven det är hwad iag troget önskar;
Ehr lärdom och Ehr dygd må få sin Lön:
Ehr Lager må i jemna tider grönsta;
Tills åldren sent förtår des fågling stödn.
Fördriswas- må det Moln som mörcker
gifver.

Chr Lycos Sol, som ståds må lyfa star,
Sils tidsens längd och ändteligen drifwer
Sil nöjsamt slut svidt alla Edra daar.

A. R.

I. N. S. S. T.

§. I.

De *jurisjurandi religione* &
moralitate.

OVÆ naturæ humanae,
& in primis mentis e-
jusque perfectionum
conditio emeretur, post fa-
etum a Protoplatis miserrimum
imaginis Divinae naufragium,
neminem, vel mediocri sa-
crarum litterarum notitia im-

A

bu-

butum, fugere potest. In illo primæ creationis statu, & ex indole illius, præter reliqua Divinæ imaginis axioma- ta, veritas & fides, tanta- que oris atque cordis conve- nientia, enituit, ut de scin- denda aut violanda re, in con- tractum deducta, vix temere quisquam cogitaverit quidem. Verum postquam excidit homo bonitate illa primigenia crea- tionis suæ, non in alia scele- ra solum, utpote lævitiam & cujusvis officii detrectatio- nem ferri, sed & obligatio- num & stipulationum, quas aliis recepere, violatores eva- dere non raro, quotidiana loquitur experientia. Unde a- liter

liter fieri neque potuit, quam
 ut diffidentia inter homines o-
 riretur: eademque non impe-
 ditâ, *societas* unicum illud
 imbecillitatis humanæ gaudi-
 um interiret ac evanesceret,
 cum humano sermoni, ami-
 co conjunctionis vinculo, nulla-
 adesset religio, nulla sancti-
 tas. Tantis, qvibus homi-
 nes obnoxii sunt vitiis, quam-
 vis non tollendis penitus, mi-
 nuendis tamen, religio *Nu-*
minis, repaguluni suppetit vali-
 dissum. Cujus tam alta
 mente sensum repositum esse,
 ratio ipsa dicitat, ut quam-
 diu duret mundus, qui ὁλος
 ἐστὶ τὸ Θεογνωσίας παιδεύησιον, era-
 dicari penitus, aut tolli nul-

lo possit modo. Hinc necesse
habent mortales, ut ~~peccato~~,
non existentiam tantum, sed
infinitas illius perfectiones eti-
am agnoscant, neque ceu bo-
norum largitorem, & malo-
rum averiuncatoe modo su-
spiciant, sed eundem etiam
reverentur, ceu justum judi-
cem, & flagitorum, perinde
etque vitæ honestatis remune-
ratorem certissimum. Neq; e-
nim alia ratio subest, cur, inter-
posita invocatione Diuinâ gen-
tes alia atq; alia ad verum di-
cendū & promissa servanda, co-
gentur, qvam Numinis, ejusq;
omniscientiæ omnipotentiæque
metus. Cicerone quoque tes-
te, qvi, nulum vinculum
ad

5

ad adstringēdam fidem jurejurā-
do majores arctius esse voluisse,
neque difficitur. (a) Nam cum
metus hominum ad officia præ-
stanta non satis videbatur va-
lidus, invocato in testem
& vindicem justissimo & o-
mniscio Deo, validius obliga-
ri mortales, ipsis neque gen-
tilibus ignotum fuit. Nemo
enim tam temerarius censetur,
ut volens, vindictam justissimi
Numinis in se trahere velit.
Unde etiam omnes gentes,
omni ævo, sancta habuerunt
juramenta. Numa Pompilus
tanti fecit juramenti religionē,
ut inter præcipuas civitatis re-

gen-
(a) Lib. III Cap. XXXI.
de off.

genda rationes eandem collo-
caverit. (b) Apud Ægyptios
quondam, in perjuros capitis
supplicium erat constitutum, qui
duo maxima committerent fla-
gitia, quod & pietatem in De-
os violarent, & fidem, ma-
ximum humanæ societatis vin-
culum & firmamentum ever-
terent. (c) Cum igitur jura-
mentum sit aptissimum nego-
tiorum in vita civili expedien-
dorum instrumentum, licet
quin adhibetur, eo minus
dubium est, quo majus ad
societatis colendæ & conser-
vandæ necessitatem pondus ad-
jiciat atque gravitatem.

§. II.

(b) *Liv. L. 21. (c) Diodor.*
l. I. 7. 7.

§. II.

7

De diversis pro diversitate objectorum jurisjurandi speciebus.

Cum vero de assertionibus, interposita Majestatis divinæ invocatione fieri solitis, agere impræsentiarum animus sit, diversas quoque illarum species sive genera, pro cauſarum & circumstantiarum varietate usurpari solita, paucis nominabimus. Cumque causa & ratio quare adhibeantur juramenta, potissima, esse soleat, modo veritas in rebus controversis obscuriorib⁹, partim fides sinceritasque in promissis: Hinc respectu prioris finis, juramentorum illa species exsurgit, quæ *Assertoria* dici.

dici meruere, quæque iubente
nonnunquam illo, cuius in
veritatem est inquirere, præ-
stari solent, super negotio
vel proprio, cum aliæ nullæ
adlunt viæ cognoscendi verum,
vel etiam alieno, ut de veri-
tate facti, omnis tollatur du-
bitatio. Hæc *Testificatoria* mo-
do, modo *Suppletoria* in de-
fectu plenæ probationis dici
solent: illa vero *Purgatoria*
ad præsumptiones elidendas u-
surpari solita, vulgo appellan-
tur, fiuntque vel deferen-
te parte, vel etiam uti di-
ctum, Judice. (d) *Promissori-
um* dicitur *jusjurandum*, quo
quis

(d) Puff. de J. N. §. G.
L. 4. c. 2 § 18 § seq.

qvis alteri fidem suam, vel
in genere tantum, vel præ-
terea ad speciale & determina-
tum qvid præstandum, obstrin-
git. Veratur illud, ex men-
te plurimorum circa futura, sed
ita tamen, ut neque præsentia
excludat, adeoque contineat
assertionem. qvia dum jurando
qvis aliquid promittit, tene-
tur non solum de futuro, sed et-
iam de præsenti, habere scili-
cet animum faciendi præstan-
dique promissa; adeoq; qva, *Affir-*
torium est, respicit tantum
enunciationem de præsenti,
scilicet animum faciendi, quod
promittitur. At qua *promisso-*
rium est, tempus futurum.
Huc referuntur juramenta,
quo;

quorum in rebuspubl. præcipiuus usus esse solet. In illis eminent, quæ pacis & securitatis civibus præstandæ caufsa a Principibus præstantur, nec non *subditorum*, quibus fidem subjectionis illi vicissim recipiunt principi suo; ea quæ peculiari notione Politicis usitata, *Homagia* appellari solent.

§. III.

De solennitatibus atque variis ritibus in præstandis juramentis, adhiberi solitis.

Ubi in antecedentibus de juramentorum sanctitate, religione, variisque generibus paucis a nobis actum est, pari brevitate hac §, externas formas, solennitates & ceremonias

ceremonias, apud gentes diversas diversimode usitatas, recensebimus. De Æthiopibus ex animalibus eorum compertū habemus, quod apud illos mos invulnerit, eliciendi veram animis sententiam, per benedictionem regis. Cum enim salus regis, pro carissimo pretiosissimoque pignore haberetur, hinc si, falsa dicendo, candem quis ludibrio haberet jurans, ipsum semet optimo quoque privasse putabatur bono. Præterea veritatis in alio, explorandæ cupidus quisque jurantem coegerit coram regio tribunali sistrum regis brachium in altum attollere: & hoc si promoteretur suspectus, verum

rum quoque dixisse arguebatur; si meticulose & trepide, statim inde mendacii quasi convictus, graves temeritatis poenas subire coactus fuit. Haud dissimilis mos fuit inquirendi in suspectos conjurationis adversus Principem & rem publicam. Aquam, qua rex vel sacerdos pedes abluebat, omnium quasi malorum collus viem sibi imprecatus, bibere cogebatur. Quo facto experimento, si quod signum de stupore, aut stomachi averbatione praese ferret, absq; ulteriori inquisitione, tanquam reus itidem severe puniebatur. (e)

Ut

(e) vid. Joh. Ant. Cavasso in descript. trium regnor. in Æth.

Ut reliquos, qui vel per genios suos, prostratis corporibus, vel per totalem crectis manibus, aliasque res, sua concipiebant juramenta, prætereamus. Westeres Germani, quorum varii alias fuere ritus, etiam per barbam jurarunt: eandemque ultionis Divinæ objectum esse voluerūt, teste Valthero. Cum ab Eleazare juramentum postularet Abraham, eundem subjecisse manus femori heri, legimus in sacris litteris. (f) Si ve hoc signum subjectionis fuerit, sive execrationis in ipsum jurantem, sive etiam aliquis a patriarcha ad Messiam, ex semine illius oriundum,

(f) Gen. 24, 2.3.

dum, respectus habitus fuerit,
non nostrum est excutere. Græci
inter præstandum juramen-
ta, tangebant aras: ut appa-
ret apud *Justinum* de Ptole-
mæo Cerauno, qui comite
Chodione in *Fovis* templum
perductus, sumis in manus
altaribus, contingens ipsa si-
mulacra, & pulvinaria Deo-
rum, adjurat se sincera fide
matrimonium sororis petere.
(g) Per genium & salutem Prin-
cipis non solum jurasse Ægypt-
ios Persasque, verum Iudeos
etiam Græcos & Romanos,
fusius Vir clariss. M. L. Lam-
pa in diss. *de juram. per gen.*
Principis. licet impietatis loco
habu-

(g) *Just. Lib. 24. C. 2.*

habuerit morem istum Polycarpus, Martyr & pater Apostolicus: ad quem proinde nullis neque blanditiis neque minis adigi potuit.

S. IV.

De ritibus usitatis apud gentem Christianam.

Quanquam apud illos, qui Christo nomina dederunt, varii iisque diversi in ejusmodi gravioris momenti negotiis, ritus usurpati leguntur: præ ceteris ignobilioribus tamen conspicuo magis loco eminent, crucis & codicis Euangeliorum, nec non reliquiarum, ex suis hierothecis de promtarū manu gestatio aut saltem

saltē elevatio. (h) Accedit quod candelæ accensæ & ardentes multis adhibeantur; ut eo magis serio & intende, penes se volvere & considerare possit jurans, Deo nihil plane occultum esse. Ita quoque duo digitæ cœlum versus ergi solent, vel ad indicandas duas virtutes, justitiam & veritatem, juramento præcipue confirmandas, vel ad innundum binum testimonium, jurantis, scilicet & Dei, quem in se, suique testimonii, si temere juratum fuerit, vindicem depositum. Alias vel sceptrum tangitur, quo ritu iurisdictionis.

(h) Joh. C. Durr. Cap. 2, part. II. Theol. Mor.

ditionem Academicam sancti
ri ignotum vix nostrum alicui
esse potest. Sed ad institutum
proprios accedimus.

§. V.

*De utilitate, necessitate, atque ius-
titia Homagiorum.*

Majestatem & eminentiam
Principum, aliorumque in
summa constitutorum dignita-
te, quatenus *in se* & *in abe-
stracto* consideratur, ab ipso
summo omnium autore DEO
immediate suam trahere ori-
ginem, consentiens nostro a-
vo cum philosophorum tum
quoque theologorum, mens
est: eandemque dicto modo
intellectam, in formis rerum
publ. quibuscunque, quamvis

nonnunquam temperatam, hoc
est, circumstantiis aliis atque
aliis in persona regente, geni-
o populi civitatumq; statui ac-
commodatam; & qualem tamen
illibatam, eademque sanctita-
te corruscantem manere, os-
mnes perinde agnoscunt. Mo-
odus enim habendi, sive condi-
tiones additæ, ex humanis pen-
dentes institutis, ut externæ
tantum circumstantiæ, ipsam
rem eiusque naturam non mu-
tant, neque mutare possunt.
Hæc eminentia dignitasque,
quamquam, uti dictum, ma-
gna sit atque **COELESTIS**
illius inter mortales visibiliter
vicaria: Imo postquam legitim-
mis ad imperium perveniendi

viis,

viiis, publicē sancta fuerit,
nihil ex splendore suo amittat,
sive juramentum simplici &
ultroneo consensui accommo-
daverint cives, sive non: tamen
ut publice notum manifestum
que fiat, personam sive sub-
jectum, ad istum honoris gra-
dum evetum ab omnib⁹ in ci-
vitate degentibus, pro ordina-
tione Divina, eademque san-
cta & inviolabili habendum
esse, in vicem complementi,
aut si mavis accessori⁹ vinculi,
publica religio accedere solet,
& per Deum facta asleveratio
adjungi, quam *Homagium*
appellant Politici. Quod i-
plum vocabulum sive a voce
Græca οὐού, sive a Gallica
Hommage, sive Longobardi-

ca Hominio quasi hominis
ligio, sit derivandum, non
disputamus: neque inquirimus,
quo modo apud varias gen-
tes, vel per Panagium, vel
Baronagium, vel aliis nomi-
nibus effterri soleat. (i) Nos
saltem præcipuas juratæ fidei,
ab imperantibus & subditis,
præstari solitæ rationes indica-
bimus. Asseverationes, quæ in-
terposita invocatione S. Numi-
nis, fieri solent, absolute & in ab-
stracto licitas esse in superiorib⁹
evictum dedimus. Quod in
negotio usque adeo serio at-
que gravi, puta ubi de con-
stituenda relatione & laniens-

(i) Hassen in Synopsi. Scient.
moral. pag. 682.

do jure, parentes inter & imperantes agitar, juste & necessario adhiberi possint, haud exiles ex utraque parte jubentes sunt fraudentesque rationes. Ponunt res humanas, necio quo deteriore loco, pacta *privatim* inita bona fide, & deinceps maligne violata. De stipulatis publicis officiorum commerciis idem existimandū, quod quanto singulorum saluti præstet regni felicitas, tanto publica animi & sinceritatis, per juramentum facta declaratio magis necessaria sit. Indolis enim humanæ cum summa & incredibilis sit inconstantia, nullumque animal, ut loquitur Seneca, morosius rector.

rectorem ferat quam cetera
domans: idque vel ideo, quod
libertatis omnigenæ, & ab o-
mni subjectione vacuæ ita a-
mans sit, ut pro servitute
habeat reputetque allis esse
subjectum: vel quod amiciti-
am & fœderationum non o-
mnia, ex utilitate plerumque
quilibet metiantur: adeoque
mutatis circumstantiis, & pro-
posita occasione majoris quam
antea utilitatis, a pacto prio-
ri & data fide resilire, non
tam pro vitio, quam honesto
& laudabili reputet eorum
malitia. Idecirco ad evitan-
dum hoc tantum malum, &
ad confirmandas vacillantes
mentes, juste & prudenter,
gen-

gentium moribus invalidit pū-
blica ista per Deum, ut *vino*
dicem atque *testem* facta asse-
veratio. Dari quippe nexum
vitæ præsentis cum futura,
h. e. adesse *rationem sufficien-*
tem, quare vel pœnæ infli-
genda, vel præmia post hanc
vitam distribuenda sint, fun-
darique in hominis ad legem
conformatitate, aut difformita-
te actorum, facile quivis per-
spicit. Quo vero jacto funda-
mento, cum nullus tantopere
felicitatis suæ contemtor audi-
re velit, ut perinde habeat,
utrum bene, an vero male sibi
eveniat: hinc voluntaria pœna-
rum provocatio, & sui ipsi-
us execratio, & denique vin-
dictæ

dictæ Divinæ in corpus & animam evocatio, facile præsumitur unumquemque quam firmissime ad partes officii exemplendas & in fide servandus constrictum tenere. Accedit, quod non tam privata imperantis, quam potius reipubl. salus & utilitas, ut civium in propaganda patriæ incoluntate, animi sint non fluctuantes sed stabiles perpetuo requirat. Nil enim tam exitiosum tamque venenosum, in quacunque societate est, aut esse potest, quam voluntatum discordia, quam dissidia sequuntur, & virium reipublicæ distractio demuin atque dissipatio. Denique cum ipse princeps in suos humeros onus

onus gravissimum, curam pu-
blici & privati suscipiat, ju-
stum certe & necessarium est, ut
certo illi constet, an subditorū
erga eum in fideanimi perinde
firmi sint, & utruin in defen-
dendo commodo publico, au-
xilio & viribus illorum contra
quoscunq; occurantes, hostes
& gladiatores, tute uti queat.
Ultimo, quia dictum fuit in
initio hujus discursus, maje-
statem quam gerunt principes,
esse repræsentativam, iummæ i-
stius cœlestis, inter mortales; o-
portet necesse sit, ut persona
regis imperantisque habeatur
pro sacro sancta. Quod i-
plum si non fuerit, hoc est,
si eminentia & maiestatis sum-
ma,

mx, nulla in animis subditorum fixa & firma sedeat veneratio, neque imperata, ut ut saluberrima, aliquem effectum, nec vita vel principis vel aliorum, propter Icelestrum machinationes, tuta esse potest atque secura. Hasce gravissimas ob rationes, ut alias prætereamus, sacramentū ex parte subditorum principi præstandum necessarium arbitramur. Quin, cum ad robur & felicitatem reipubl. perennem ubique fere mos invaluit, ut cives liberi unius reipublicæ, certa quædam privilegia universam spectantia multitudinem, in causa religionis & publicæ libertatis sibi reser-
vare

ware soleant, iisdemque cea
monumentum circum circa
collocare leges quasdam fun-
damentales a nemine temere
turbandas, ab officio ipse Im-
perans neque alienum quid-
quam facturus est, quisquis,
ad instantiam civium suorum,
juriu[n], que salvo regni statu,
privatim modo; modo ab ipsis
statibus dispensari possunt, usu
& liberum exercitium fide jura-
ta sposonderit. Etenim cum sa-
lutem suam, possessiones, cum
regni, tum quoque privatas, in
manus ejus tradunt, certe non
expedit tantum, sed & sume
me necessarium est, ut de a-
nimo & mutua principis be-
nevolentia, ipsis civibus vi-
cissim

citissim constet; Ipsique Numinis iram eandem , si male juraverint, in se & suum caput vicissim detestentur, idq; tanto magis, quanto, experientia teste, pravitatibus etiam illi crebro infestari soleant, non illis generi humano communibus solum , sed & pecularibus regni morbis atque vitiis, quibus in illo supra modum evesto fastigio ægrè repugnabunt, nisi cautione omni, fœdere atque execratione sele obligaverint, ad eandem æquitatem civibus præstandam, quam in judicio divino ipsi olim expectare velint atque sustinere. Svethiæ regibus gloriissimis, utpote ipsis & sua pre

pte animi indole propendenti-
bus ad præstandam imperii fi-
dem atq; benevolentiam civi-
bus suis, hoc vinculum grave
nullo modo aut onerosum fu-
isse, sub exēplo *CHRISTINÆ*
augustæ *ad lōm̄ps* testatur disti-
cho sequente *Loccenius*: *Hac re-*
gina lubens jurat servare, quod
ultro vult, & vult certam re-
ligione fidem.

§. VI.

*De differentia Homagiorum ab
aliis juramentis.*

Quamquam *Homagium*, ut
assertio religiola, facta
per numinis Divini interposi-
tionem de præstando obsequio
summo imperanti, illiusque
conseruanda salute, atque per-
sona

sona sacro sancte habenda,
cum aliis juramentorum specie-
bus in eo, quod palmarium
& fundamentale fuerit, con-
veniat: **Nihilominus** tamen
cum circumstantiae variæ spe-
ciales ejus ingrediantur essen-
tiæ, quæ in ceteris jurisju-
rundi formulis non apparent,
ideo hoc sacramenti genus
peculiaris quoque considera-
tionis esse censendum est.
Cum enim cetera juramenta,
utpote testificatoria, jubente
auctoritate superiorum etiam
ab invitis exigi jure queant.
alias quippe in caussis obscuri-
oribus, nec veritas obtineri
neque confirmari potest: De
homagio certe multo aliter

pronunciandum videtur. Cum enim ipsa maiestas imperii in certam personam, absq; causis justis antecedaneis, præsertim vero consensu ultroneo subditorum, non derivetur; ita quoq; remanet, quod tali, non rite præstito atque præmisso, a gente sui juris, fidei & subjectio-
nis sacramentum principi, quem pro suo non agnoscunt, a civibus non præstari, neque iisdem extorqueri possit. Hoc vero posito prærequisito, ex ceteris juramentorum generi-
bus neque tam universale ullum, aut universos obstrin-
gens esse potest, quam hoc ipsum, cum cuncti subdito-
rum, qui aut in publicis con-
stitutis

statuti sunt officiis, aut patris
familias gerunt personam, ad
hoc prætandum teneantur:
ipsis ne quidem mulieribus at-
que liberis præteritis, pro
quibus, quoniam maritorum
& parentum suorum imperio
domestico subjecti sunt, patres
familias spondent, haud e-
cus ac in theocracia regni I-
saæ pro civibus & ecclesiæ
membris habebantur feminæ
etiam non circumcisæ, ut po-
te genitæ a parentibus, tali
sacramento pridem sanctificatis.
Peculiare quoque illud est,
quod homagium, respectum
ad personam summam, & ex
eius salute profluentem utili-
tatem totius recipublicæ habeat:

neque

neque regulariter, in republica
præstari alia facile possit, quam
monarchica sive *absoluta* sive
limitata. Cum enim in reli-
quis primariis rerumpubl. for-
mis, plures sint personæ, quam
una, quæ summam repræsentant
majestatem, adeoque & sapi-
us in locum priorum, aliæ sub-
stituantur, pater quod præstatio
& odiosa fieret, & in con-
temnum, cum religionis, tum
quoque gravissimi negotii &
ordinationis illius degeneraret,
si non concussa, nedum car-
dine suo mota respubliba, ad
repetitionem non necessariam
jurisjurandi cives iæpe adige-
rentur. Reliqua, quæ de riti-
bus circa præstationem boma-
gio-

giorum in Svetia olim & ho-
die usurpari solitis , nec non
corundem à clericis & pere-
grinis atque vasallis exigendo-
rum & exhibendorum justitia
moralitateq; , dicenda supersunt,
ea secundis curis & in parte
posteriori, si Deo visum fuerit,
evolvere animus est. Hæc in-
terea juvenilis industriae ten-
tamina L. B. ut in meliorem
partem , pro æquanimitate
Tua interpretari haud dedi-
gneris , precor.

TANTUM.

